

Nr 7.

Af herr **Leander**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående skyldighet för kronofogde att till vederbörande öfversända indrifna afgifter till prästerskapet.

Enligt kungl. kungörelsen den 16 september 1887 åligger det kronofogde, hos hvilken handräckning begärts för indrifning af resterande kommunalutskylder, att inom den för redovisning af dylika medel stadgade tid till kommunalnämndens ordförande i assureradt tjänstebref öfversända de influtna medlen. Det torde af bekvämlighetshänsyn vara en ganska allmän praxis, att jämväl indrifna afgifter till prästerskapet öfversändas till vederbörande uppbördsman medelst tjänstebref. Någon lagstadgad skyldighet för kronofogde att på dylikt sätt redovisa de medel af sistnämnda art, för hvilkas indrifning handräckning begärts, finnes likväl icke. Han kan sålunda dröja att lämna redovisning, tills uppbördsmanen personligen inställer sig å hans kontor och afhämtar de indrifna afgifterna.

Ett exempel därpå af icke synnerligen gammalt datum kan anföras. I en af sydöstra Sveriges kommuner hade uppbördsmanen för prästlöne-medlen till ortens kronofogde aflämnat restlängd å oguldna tiondeafgifter till socknens kyrkoherde och väntade att, såsom förut skett, genom tjänstebref erhålla redovisning. När sådan trots gjorda påminnelser uteblef, anfördes omsider af uppbördsmanen i fråga klagomål hos vederbörande myndigheter öfver kronofogdens sålunda visade uraktlåtenhet att öfversända medlen. I de förklaringar, som med anledning därpå affordrades kronofogden, gjorde emellertid denne gällande, att redovisning sedan långt tillbaka varit att »afhämta» å hans kontor, men att han icke ägde någon skyldighet att postbefordra densamma eller att ens lämna meddelanden om, att medlen blifvit indrifna och funnes att lyfta. Af brist på tillämpliga lagbestämmelser ledde ej heller klagomålen till någon direkt påföljd.

När uppbördsmanen sedermera anhöll, att medlen måtte på hans bekostnad och mot skäligt arfvode öfversändas till honom, förklarade sig kronofogden förhindrad att villfara äfven denna begäran. Alltså återstod intet annat för uppbördsmanen än att med uppoffring af tid och medel och med risk att ej träffa kronofogden hemma begifva sig den ganska långa vägen till dennes kontor för att utkvittera och afhämta redovisningen.

Enär vårt lands tjänstemän i allmänhet gjort sig kända för tillmötesgående mot allmänheten, torde det ofvan relaterade fallet vara tämligen enastående. Att likväl något sådant under åberopande af lag och rätt kunnat äga rum, måste betraktas såsom en brist i gällande författning. Till afhjälpande af denna brist vågar jag vördsamt hemställa,

det Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t vidtaga sådan åtgärd, att den enligt kungl. kungörelsen den 16 september 1887 kronofogde tillkommande skyldighet att inom lagstadgad tid till vederbörande i assureradt tjänstebref öfversända indrifna kommunalutskylder måtte utsträckas att gälla jämväl i fråga om indrifna afgifter till prästerskapet.

Stockholm den 18 januari 1911.

Ulrik Leander.
